

Datum van
inontvangstneming

:

19/03/2018

Zaak C-93/18

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

9 februari 2018

Verwijzende rechter

Court of Appeal in Northern Ireland (Verenigd Koninkrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

15 december 2017

Verzoekende partij:

██████████

Verwerende partij:

Secretary of State for the Home Department

[OMISSIS] Uitgesproken op: 15 december 2017

DOOR HER MAJESTY'S COURT OF APPEAL IN NORTHERN IRELAND (cassatierechter Noord-Ierland, Verenigd Koninkrijk)

IN CASSATIE TEGEN DE BESLISSING VAN DE UPPER TRIBUNAL, IMMIGRATION AND ASYLUM CHAMBER (rechter in tweede aanleg bevoegd in immigratie- en asielzaken),

████████████████████

verzoekster tot cassatie (hierna: „verzoekster”),

-en-

de SECRETARY OF STATE FOR THE HOME DEPARTMENT (minister van Binnenlandse Zaken)

verweerder in cassatie,

-en-

THE AIRE CENTRE

interveniënte

[OMISSIS] Beslissing tot prejudiciële verwijzing naar het Hof van Justitie van de Europese Unie krachtens artikel 267 VWEU

Inleiding

[1] Met deze verwijzing verzoekt Her Majesty's Court of Appeal in Northern Ireland het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) om een prejudiciële beslissing over een vraag inzake het Unierecht met betrekking tot de status van een niet-EU-burger die in het Verenigd Koninkrijk aanspraak maakt op een afgeleid verblijfsrecht op basis van de status van Unieburger van haar kind.
[Or. 2]

Feiten

[2]

- (i) Verzoekster tot cassatie en haar echtgenoot zijn onderdanen van een niet-EU-land, Albanië. Ze trouwden in Albanië in 2011.
- (ii) Verzoeksters echtgenoot had een verblijfskaart die hem toestond in het Verenigd Koninkrijk te verblijven van 13 mei 2009 tot 13 mei 2014, op basis van zijn relatie met een onderdaan van het Verenigd Koninkrijk, die evenwel begin 2011 eindigde. Hij woonde en werkte in Noord-Ierland tussen 2009 en 2011, tot hij in 2011 naar Albanië ging om te trouwen.
- (iii) Verzoeksters echtgenoot keerde naar Noord-Ierland terug op een niet nader genoemde datum tussen januari en juli 2012. Zijn verblijfskaart werd op geen enkel ogenblik ingetrokken.
- (iv) Tegelijk kwam verzoekster Noord-Ierland binnen zonder enige wettelijke vergunning overeenkomstig het nationale recht. Sindsdien woont het gezin in Noord-Ierland.
- (v) De eerste zoon van het koppel werd op 1 mei 2013 in Noord-Ierland geboren, en vervolgens werd hem op 15 juli 2013 een formeel nationaliteitsbewijs van Ierland toegekend.
- (vi) Daarna kreeg het gezin nog twee kinderen. Aan één van hen werd een formeel nationaliteitsbewijs van Ierland toegekend.
- (vii) Verzoeksters echtgenoot werkte sinds 2009 van tijd tot tijd in een restaurant in Noord-Ierland. Sinds uiterlijk 12 mei 2014, toen zijn EER-verblijfskaart verstreek, werkt hij illegaal, aangezien hij krachtens het nationale recht, overeenkomstig section 1(2) van de

■■■■■

Immigration Act 1971 (immigratiewet van 1971 van het Verenigd Koninkrijk) toestemming nodig had om in het Verenigd Koninkrijk te wonen, te werken en zich er te vestigen, maar daarover niet beschikte.

Geen enkel gezinslid is ooit verhuisd naar een andere lidstaat van de Unie, of heeft daar verbleven of gewerkt.

Voorafgaande procedure

[3]

- (a) Toen haar eerste kind, een Iers onderdaan, vier maanden oud was, heeft verzoekster de bevoegde autoriteit van het Verenigd Koninkrijk (Home Office) (ministerie van Binnenlandse Zaken) verzocht om toekenning van een afgeleid verblijfsrecht overeenkomstig [Or. 3] richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad (hierna: „richtlijn 2004/38”) op basis van haar status van primaire verzorger van het kind en de stelling dat een weigering om haar toe te staan in het Verenigd Koninkrijk te verblijven haar kind het genot van zijn rechten als burger van de Unie zou ontnemen.
- (b) Verzoeksters verzoek om toekenning van een verblijfsrecht werd om twee redenen geweigerd. Ten eerste voldeed zij niet aan de definitie van „familielid” in de zin van richtlijn 2004/38. Ten tweede was niet voldaan aan het in artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38 gestelde vereiste van economische onafhankelijkheid, aangezien er geen bewijs was dat haar kind beschikte over „*voldoende middelen, een gedurende hun verblijf in het Verenigd Koninkrijk duurzaam inkomen uit een andere bron*”. Dat voldaan was aan het verdere vereiste van „een verzekering [...] die de ziektekosten [...] volledig dekt”, werd niet betwist.
- (c) Op 8 juni 2015 heeft de First-tier Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) (rechter in eerste aanleg bevoegd in immigratie- en asielzaken, Verenigd Koninkrijk) verzoeksters eerste beroep dat op deze beslissing volgde, verworpen.
- (d) Op 6 oktober 2016 heeft de Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) (rechter in tweede aanleg bevoegd in immigratie- en asielzaken, Verenigd Koninkrijk) verzoeksters tweede beroep dat daarop volgde, en alleen rechtspunten betrof, verworpen. Hij heeft ook toestemming geweigerd om bij de verwijzende rechter cassatieberoep in te stellen.
- (e) Bij de verwijzende rechter werd een verzoek om toestemming voor het instellen van cassatieberoep tegen de beslissing van de Upper Tribunal ingediend.

Aan de orde zijnde vraag inzake het Unierecht

[4] De verwijzende rechter is zich ervan bewust dat het Hof in het arrest van 10 oktober 2013, ██████ (C-86/12, EU:C:2013:645), heeft geoordeeld dat het voor artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38 volstaat dat de vereiste bestaansmiddelen de burger van de Unie ter beschikking staan en er geen vereiste inzake de herkomst ervan bestaat. Het Hof heeft evenwel niet specifiek beslist over de vraag naar inkomsten uit een betrekking die overeenkomstig de nationale wetgeving van de betrokken lidstaat onrechtmatig is. De verwijzende rechter is zich er ook van bewust dat er mogelijk een tegenstrijdigheid bestaat tussen een beslissing van de Engelse Court of Appeal, *W (China) and X (China)* [2006] EWCA Civ 1494, het arrest van het Hof van 19 oktober 2004, *Zhu en Chen* (C-200/02, EU:C:2004:639), en een beslissing van de High Court of Ireland in de zaak *OA v Minister for Justice, Equality and Defence* [2014] IEHC 384, met betrekking tot deze vraag. De verwijzende rechter merkt voorts op dat het Hof in het arrest van 10 oktober 2013, ██████ (C-86/12, EU:C:2013:645), het standpunt van de advocaat-generaal in de punten 19 en 20 alsook 28 en 29 van zijn conclusie niet volledig heeft gevolgd. Volgens de verwijzende rechter is de vraag geen acte clair. **[Or. 4]**

Prejudiciële vragen

- [i] *Kunnen inkomsten uit een betrekking die overeenkomstig het nationale recht onrechtmatig is geheel of gedeeltelijk aantonen dat voldoende bestaansmiddelen beschikbaar zijn in de zin van artikel 7, lid 1, onder b), van richtlijn 2004/38?*
- [ii] *Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, kan worden voldaan aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, onder b), indien de betrekking alleen vanwege de onrechtmatigheid ervan als precair wordt beschouwd?*